

רחל אלבק-גדרון אונומטופאה

חם אור חם ואור חם אור ניעל הערפל מעל לארץ והנה היא חמימה ובהירה וברורה, וכל פרט בה בוחק לעצמו, ומואר מתוך פנימיותו, ועל פניו נסוכה המלה שהיא שמו, כה בהירה הארץ וכל כך מציעה עצמה להבנה. על פני המים שאין הם קלים ואינם כבדים, אין הם גועשים ואינם דוממים, אין הם צלולים ואינם עמומים, הנה נראים סנפיר וזנב, קלוח ורב אדוות, ומתחת למים - רוח אלוהים מרמזת כמין לויתן מנמר ועף, שאין לו עוד אלא המתנה וזכרון לכלות בהם את ימיו, שפכל שהם נחויים כספורים הרי הם אל-פליון, אבל כבר עיניו רואות רק פנימה, ודמו שבעורקיו שוב איננו נלחם כפאז בקר המים מבעד לבית-החלב הגדול שהוא עורו. בני דגים, שהם הכלחה של מחשבותיו שלו, הנה זעים, לגיון עצום של מלבנים זעירים ומהירים, למעלה למעלה, למקום ששם השמות מפרשים ויום מחליף לילה ולילה - יום.

ילד קטן, זהב, שמשקפיו שרוטים כל כך, ואגודליו רצון כביר שסכסך והובס, ישן על החוף, מנחש בחלומו לויתן, והנה יתעורר וישכח. על סלע כהה לידו - המלה "סלע" בוהקת עליו כאזהרה של גאון - מנח חפץ אהוב: מלבן מעגל ובתוכו חלון, שבו מרצדים צבעים וצורות. זהו משחק אלקטרוני המגיס ממך פרא לוחט. המלה gameboy מנחת עליו בהסוס ובשאלה. לילד כפות רגלים כשל גורים, כדוריות יותר משהן מארכות, אצבעותיהן מתכנסות פנימה, מדאיגות כל כך. אוילי הילד חולה. אם יפקח את עיניו, תראה והנה עיניו עיני ענבר-כחל-אפר-ירק עמום, ולהן ריסים שחורים מפתיעים, ומבעדן מפציעה, זוהרת כאקדח, המלה "עיו".

הערב יורד ואחריו הלילה, הילד ישן וישן, רועדים עפעפיו במקום שבו החלום צובט את לבו או מכחילו. הוא מתכנס ונאסף למה שעליו נכתבות המלים הנכריות "תנוחה עברית" שנראות בקשי בחשך, ויש בהן משום המיה ושכשוך. אף ש"תנוחה" כעורה כל כך בחדשנותה החרשת, בהחלפת סבילות בפעילות

שהיא טועה בהן, בכל זאת היא כתיבה כפ מעליו, בכל רעשנותה, שם בחשך השקט, כרי שאפשר יהיה להבין מהו האפן שיכול להמשיל את הטונוס המסים הזה, של אדם הישן ובכל הניתן מבקש להתכנס לנקדה אחת. אולי להתאין, או אחרת – להדחס לכלל כוח קפיצי, שאותו הוא אוזר לבקר שיבוא.

אך לא כך הילד. הוא מתכנס לכלל "תנוחה עברית" משום האימה, שמכריחה אותו למקורו, משום שקר בליה, והדברים מושיטים את שמותיהם רק למחצה, ולפעמים רק מאחור, במעין חצרים האחרות של הדברים, שהיא מפקפקת ואורכת. הוא רוצה לנח משמו, שם שמושך אותו למעלה ולמטה בעת ובעונה אחת, יותר מדי דורות נוקבים דרך החשך עד אליו ומפריעים לו להיות ילד. ילד: אדם קטן ששוכח שהוא. על ילדות כתיבה המלה "יער", כלומר היער זה דבר שהוא אותו דבר. שם, בגיל שלוש-עשרה, נמחקת והולכת המלה יער בעודה מכפילה עצמה עוד ועוד, הנה היא "יער של יער" ואז "יער של יערות יער" ואז "שם היער שבו יערות יער מייערים" עד שלפתע מבצבצת המלה "אני", והילדות אולה. הנה היא בריעבר נזכרת כאשר אבוד, שלעולם לא יכול היה אז להחיות.

זה הילד הישן פוחד ביער. היער רוצה ממנו דבר-מה. מהו שרוצה היער. היער אומר: רוצה ממך דבר-מה. הילד אומר: מהו שאתה רוצה? היער אומר: הכל. הילד אומר: אבל אני עיף. אני עיף. היער אומר: אני רוצה ותובע. הילד אומר: אבל אני ישן. תראה, אני ישן. כמעט ואיני. אי-אפשר שתבקש ממני דבר, שאני ישן. הנה המלה "נרדם" כמו ענן חופה עליו. היער אומר: תובע ועומד. הכל מאור השמש הראשון ועד ערב. עוד ועוד. הרבה. בזה אחר זה. הילד אומר: אני לא יכול. אני רוצה לישן. הנה אני ישן. היער אומר: אתה חולם. אתה עורק. עשה דבר-מה. שאתה תהיה עושה. הילד אומר: לישן. זה פרושה של "תנוחה עברית" לילד הישן על החול.

יש שני מיני עקרב המהלך הצדה. כל אחד מהם הולך והולך להתבונן בילד. מושיט צבתות. הילד קופץ בשנתו ובוכה. ושני מיני עקרב מתרחקים. תחתם בא צבון מים קטן, נעים, וקרוב קרוב לילד הוא מחליק, ושם, לחי אל לחי, הם יושבים.